

Men efterhaanden som han mærkede, at hans tavse Modstand forblev upaaagtet — og desuden fordi den i Længden krævede altfor stor Selvornægtelse af ham -- forandrede han pludselig sin Taktik, tog med Graadighed for sig af alt, hvad der var paa Bordet, larmede ugenert med Kniv og Gaffel og faldt hvert Øjeblik de andre i Talen med højroastede Anmodninger om Brød, Smør, „lidt mere Leverpostej, Ludovica“, for dermed at vise, at Anarkisten slet ikke eksisterede for ham.

Underholdningen omkring Bordet var efterhaanden bleven livlig. Ogsaa Emanuels langsomme og tungt formede Tale hørttes bestandig tydeligere mellem de andres lette Konversation. Han følte i stigende Grad det Ansvar, han havde paataget sig ved at sidde her mellem disse sørgeligt vildledte Mennesker. Han besvarede høflig Fru Hassings forskellige interesserede Spørgsmaal om Forholdene i hans Menighed men var bestandig agtpaagivende, gav sig ikke paa noget Punkt hen og aflagde ikke et Øjeblik den alvorlige, næsten dystre Mine, der var hans foreløbige, tavse Indsigelse mod alt, hvad han saae omkring sig.

Samtalen mellem ham og Fru Hassing gled efterhaanden over paa et farligt Emne, nemlig paa Spørgsmaalet om Tidens store Folkeoplysningsarbejde, navnlig indenfor Bondestanden. Emanuel udtalte uforbeholdent sine Anskuelser og fremhævede med Vilje ganske særlig den Betydning, han tillagde Højskolernes Virksomhed paa dette Omraade.

Fru Hassing var lutter lyttende Opmærksomhed. Hun hørte til den Slags letbevægede Kvinder, der øjeblikkelig bliver varme for alt, hvad de mærker andre være varme for. I hendes regelmæssigt smukke, ikke særlig kløgtige Madonna-Ansigt kom der altid et Udtryk af dyb Eftertænkksomhed, naar nogen talte; — det saae ud, som om Vedkommende med sine Ord klargjorde hende netop det, hvorpaa hun længe for-gæves havde grundet. Saaledes sad hun ogsaa nu og